

DEZE FABEL EN U

Verhaal van de Maand februari 2008

Van harte welkom in deze fabel over Okpoko, de Afrikaanse vogel met relatief gezien misschien wel het grootste hoofd van de gehele vogelmaatschappij. Kom gerust binnen in dit verhaal en maak mee wat Okpoko, de adelaar, de havik en alle andere vogels meemaken. Misschien doet hun verhaal bij u iets resoneren. Daarvoor bestaan metaforen toch?

Dat Okpoko een erg groot hoofd had, was de andere bewoners van de vogelmaatschappij al lang opgevallen en ze beleefden veel plezier

aan alle keren dat ze hem ermee konden plagen. Ze hoopten ook, dat ze hem zo ver konden krijgen, dat hij zijn zelfbeheersing verloor en het gevecht aanging. Uiteraard zou hij geen enkele kans maken om te winnen. Samen sta je sterk, tenslotte. Ondanks alle aanvallen op zijn uiterlijk liet Okpoko zich nimmer uit zijn tent lokken. Deze zelfbeheersing dankte hij er vooral dat hij zich consequent bleef inbeelden, dat hij in de treiterstrijd reeds lang gehard was, dat hij gepokt en gemazeld in overleven en nimmer geprovoceerd kon worden.

Als echter het ene niet lukt, dan moet je het andere proberen. Zijn mede vogelgenoten wendden zich tot Adelaar, de grote vogel, die presideerde over het vogelrijk. Ze riepen Adelaar op Okpoko uit de vogelmaatschappij te verbannen, aangezien zijn wanstaltig grote hoofd een schande was voor alle vogels.

Adelaar bezwoer hen, dat hij diepgaand hun verzoek zou bestuderen en vervolgens die adequate stappen zou ondernemen die uit de conclusies onderzoek zouden voortvloeien. Toen de vogelvertegenwoordiging weer was heengegaan, riep Adelaar zijn secretaris, Havik, bij

zich en sommeerde hem een algemene vergadering bijeen te roepen, met maar één enkel agendapunt: het hoofd van Okpoko. Okpoko zou tijdens de algemene vergadering ruim de kans krijgen een toelichting te geven op de omvang van zijn hoofd. Als hij niet in staat zou zijn om naar voldoening van de aanwezigen zijn hoofdgrootte te verklaren, dan restte hem niet anders dan uit het vogelrijk verbannen te worden naar de eenzaamheid van de woestijn beneden. Besloten werd de algemene vergadering te bijeen te roepen op de eerstkomende marktdag van Eke.

Op de dag dat alle vogels zich verzamelden, stuurde Adelaar een delegatie naar Okpoko om hem te sommen bij de vergadering aanwezig te zijn. Na enig zoeken vonden de afgevaardigden Okpoko op een boomstronk in de zon. Hij was duidelijk in een bedachtzame, half afwezige stemming. Hij vermeed de naderende vogels in de ogen te kijken, alsof hij al lang wist dat de komende vergadering slechts om zijn hoofd draaide. Toch wist Havik en zijn mede afgevaardigden Okpoko mee te krijgen naar de vergadering.

Adelaar sloeg driemaal met zijn vleugels

om de aandacht van alle vogels te verkrijgen en verklaarde de vergadering voor geopend.

"Okpoko", sprak hij met stentorstem.

"Jaren lang ben jij door de andere vogel getreiterd, omdat je hoofd van een onwielvoeglijke grootte zou zijn. Kun je, alsjeblieft, aan de uitleggen of dit zo is, en hoe dit is gekomen? Hierbij heb ik het dan natuurlijk over de omvang van je hoofd."

"Overigens, voel ik mij genoodzaakt je nu al vast te melden", ging Adelaar verder op een toon, die duidelijk de zwaarte van de bijeenkomst onderstreepte, "dat mocht je niet in staat zijn ons een afdoende verklaring te geven, je dan verwijderd wordt uit het vogelrijk, inclusief je hoofd."

Okpoko's blik gleed over de verzamelde vogelgenoten. Wat zou er in al die hoofden omgaan? Hij zuchtte maar eens diep en keek naar beneden. Toen Adelaar merkte dat Okpoko zeer geraakt was, stelde hij hem voor zich een moment terug te trekken en zich te beraden over zijn reacties. Na enige tijd keerde Okpoko geheel verfrist en vol strijd lust terug.

"Het is niet zo", verklaarde Okpoko op luide toon, terwijl hij met een vleugel naar zijn hoofd wees, "dat ik met een dergelijk groot hoofd ben geboren, zo graat dat het steeds weer jullie lachlust opwekt. Jullie moeten weten dat de Okpoko's de eerste vogelsoort was die ontstonden. Toen de eerste Okpoko het levenslicht zat, was er nog niet eens een aarde, laat staan een boom waarin een vogel een tak kan uitzoeken om op te landen. We hadden niets dan ons zelf. Als één van ons stierf, hadden we alleen nog maar ons eigen hoofd waarin wij onze dode konden begraven. Al mijn voorouders rusten in mijn hoofd, opdat ik zo hun nagedachtenis kan bewaren. I heb een enorm respect voor mijn hoofd." In Okpoko's stem klonk emotie door. Een eenzame traan werd zichtbaar in een ooghoek.

Adelaar schraapte zijn keel en verklaar-

de dat er nu gelegenheid was voor reacties op Okpoko's verklaring. Havik, de secretaris, overlegde met de verschillende fracties onder de aanwezige vogels en kon toen namens allen te kunnen spreken van zeer geraakt te zijn door Okpoko's verhaal. Derhalve stelden zij unaniem voor:

- I. Hun plaaggedrag jegens Okpoko in het tegendeel te doen veranderen, en
- II. Okpoko te benoemen als plaatsvervanger van Adelaar.

Okpoko stemde in met lichte buiging. Adelaar bekrachtigde het voorstel met zijn zegel. Nadat de vergadering, tijdens welke Okpoko's benoeming zou worden geformaliseerd, was vastgesteld op de eerstkomende Eke marktdag, gingen alle vogels huns weegs. Eind goed, al goed.

Nu we deze fabel weer verlaten, een vraag. Wie is de hoofdrolspeler in dit verhaal?. Dat de lotgevallen van Okpoko als eerste de sympathie op roept van de betrokken lezer, is voorstelbaar. Als u echter even voorbij Okpoko kijkt, dan ontdekt u meer in de achtergrond mogelijk Adelaar. Als u uw aandacht richt op Adelaar en hem de hoofdrolspeler maakt... Als u metaforisch gezien Adelaar was geweest, zou u dan net zo hebben gehandeld en besloten? Alstublieft, laat mij het weten. Ik ben zeer benieuwd.

- vrij naar een Nigeriaanse fabel (Augustine Ohanwe)

- opnieuw verteld door Marcel van der Pol

- afbeeldingen: internet